

2-а дружина, вмѣсто да земе настоящата си позиция, съвършено безцѣлно, понеже тя бѣше обвърнатата съ фронта си право къмъ югъ — въ тилътъ на стоманената батарея и подъ правъ жгълъ на лѣвия флангъ на 4-а дружина, — трѣбваше или да се отведе въ резервъ и, въ такъвъ случай, да се продължи дѣйствиия флангъ на 3-я дружина и се изведе напредъ съ фронтъ къмъ истокъ, не далеко отъ онова мѣсто отъ, гдѣто съ Поручикъ Шиварова разгледахме неприятелската позиция, и да се укрѣпи или пъкъ 2-а дружина да земе този тѣсенъ фронтъ. Въ такъвъ случай Арапина съ другаритѣ си щѣха да бѣдѣтъ принудени да се оттеглятъ по назадъ и не щѣха да могатъ безнаказано да стрѣлятъ въ всѣки отдѣленъ челоуѣкъ, който се рѣшише да иде за вода. Само така можеше да имъ се даде да разбератъ, че не могатъ безнаказано да ни пакостятъ. Въ всѣки случай, спорѣдъ мене, тѣзи неприятелски стрѣлци можеше и трѣбваше да се накажатъ.

Като се върнахъ на позицията и обиколихъ окопитѣ, азъ отидохъ при дружинния командиръ да му доложя за моята случайна рекогносцировка и поискамъ разрѣшението му да взема 15—20 опълченци — охотници — добри стрѣлци и да ида сутрѣ рано да нагостя Арапина и стрѣлцитѣ му съ нѣколко залпа. По пѣтя се срѣцнахъ съ поручика отъ 5-а дружина О. Като се разговаряхме съ този послѣдния, ний се приближихме до Чиляевия окопъ, задъ който съгледахъ Князъ Вяземски. Азъ се поспрѣхъ въ недоумѣние, да ида ли при тѣхъ, или да се върна, но княза разрѣши моето колебание.

— Елате, елате по скоро, васъ можатъ да ви убиятъ, ми каза княза. — Защо се излагате безъ нужда на опасностъ?

Това княжево внимание азъ приехъ за тънко напомнювание моята обязанностъ да не напускамъ своето мѣсто; толкосъ повече, че самъ княза, безъ да гледа на неприятелскитѣ куршуми, постоянно и неустрашимо обикаляше повѣренния му — лѣво-фланго-